

275. Underlige Aftenluft.

(Hjemve.)

H. Rung.

Andante con moto.

1. Un - der - li - ge Af - ten - luf - te, hvor - hen vin - ke I min Hu?

Sva - le, mil - de Blom - ster - duf - te! sig, hvor - hen I bøl - ge

nu? Gaa I o - ver hvi - den Strand til mit elsk - te Fø - de - land?

Vil I der med e - ders Bøl - ger tol - ke, hvad mit Hjer - te døl - ger?

2. Matte Sol! bag Bjergets Stene
luerød du synker ned;
og nu sidder jeg alene
her i dunkel Ensomhed.
Hjemme var der intet Fjæld,
ak, saa er jeg ude vel?
skal i Nat ej barnligt blunde
ved min Herthas grønne Lunde.

3. Stille, stille. Baaden gynger
hisset mellem Siv og Krat;
smukt en Mø ved Citren synger
i den tavse Sommernat.
Rene Toner! milde Lyst!
Hvor I kvæge sødt mit Bryst!
Men hvad savner jeg og græder,
da hun dog saa venlig kvæder?

4. Det er ej den danske Tunge,
det er ej de vante Ord,
ikke dem, jeg hørte sjunge,
hvor ved Hytten Træet gror.
Bedre, skønnere maaske,
ak! men det er ikke de;
bedre, tror jeg vist, hun kvæder,
men tilgiver, at jeg græder.

5. Tager ej min Sang for andet
end et ufrivilligt Suk.
Længselsfuldt heniler Vandet,
Aftnen er saa blid og smuk.
Mangen saadan Aftenstund
sad jeg i min kære Lund;
Mindet vender nu tilbage,
det er Aarsag til min Klage.

6. Tidlig misted jeg min Moder,
ak! det gjorde mig saa Ve!
Danmark er min anden Moder,
skal jeg mer min Moder se?
Livet er kun svagt og kort,
Skæbnen vinker længer bort.
Skal jeg med den sidste Varme
slutte mig i hendes Arme?

A. Oehlenschläger.